

tør indlade sig paa at udføre dette Arbejde; men han paatager sig Arbejdet, og naar saa Regningen en Gang skal betales, er der tidt ikke noget til at betale den med. En Haandværker kan nemlig ikke godt sige nej til et Stykke Arbejde, sige, at det vil han ikke lave, for han er ikke sikker paa, at vedkommende er betalingsdygtig, thi saa gaar den paagældende ganske rolig til en anden. Sagførere og den Slags Folk sikrer sig gennem Gældsbreve og tager først, og i de fleste Tilfælde faar Haandværkerne ikke noget.

For en Del Aar siden blev der gennemført en Lov, hvorved der sikredes Folk, som arbejdede i forskellige Bedrifter, en privilegeret Ret med Hensyn til deres Fordringer. Jeg kunde tænke mig, at man, hvis man vilde bidrage til, at Haandværkets Arbejds-løn kunde blive sat noget ned, kunde gaa til at give Haandværkere en lignende privilegeret Ret til at faa deres Penge. Ved en saadan Ordning vilde jo ogsaa de, der kan og vil betale deres Regninger til Haandværkerne, vinde, idet de derved bliver fri for at faa disse usolide Fordringer inkluderet i, hvad de selv skal betale. Jeg vil indrømme, at en Ordning som den af mig antydede ogsaa kan have sine Farer og Vanskeligheder, men dem maatte man jo kunne imødegaa ved en fornuftig Lovgivning.

Jeg udkaster denne Tanke, jeg mener, at det vilde være et udmærket Kriseværn for det lille Haandværk. De Laaneforanstaltninger, her er foreslaaet, tror jeg derimod vil skade; Laanene vil, som sagt, afleje sig som Prioriteter, og man vil komme til at bære Byrden af dem i lang Tid derefter.

Jeg skal endnu kun sige, at der mellem de mange ret interessante og fornøjelige Bemærkninger, vi hørte for lidt siden af det ærede Medlem Hr. Fraenkel, var noget, jeg giver min fulde Tilslutning, og som jeg er sikker paa, man maa stræbe efter at naa hen til, nemlig at Europa kan blive enigt om sine Handelsforhold, saa vi ikke indbyrdes ødelægger hinanden, for jeg tror, det er det, man er godt paa Veje til.

Trier: Et Regeringspartis Ordfører har det altid forholdsvis let, naar Ministeren har talt. Statsministerens Foredrag i Eftermiddags dækker jo saa fuldkommen Partiets Stilling, at de Bemærkninger, jeg paa dette Tidspunkt bliver nødt til at fremsætte, kan blive ganske korte.

Forholdet har været det, at denne, efter et af en anden Taler benyttet Udtryk, sure Forhandling desværre har vist, at alle Partiordførere har draget snævre, bornerte,

indskrænkede Partiinteresser frem og sat dem over hele det alvorlige Spørgsmaal, vi skal behandle. Der er her diskuteret Valutapolitik, og man har søgt at lægge Situationen til Rette saaledes, at det ene Parti har Ansvaret for Valutapolitikken, og det andet har det ikke. Jeg vil kun sige, at Socialdemokratiet tager med største Fornøjelse Ansvaret for den Politik, der er ført. Socialdemokratiets Politik har været den snarest muligt at faa et fast Pengevæsen her i Danmark, og Socialdemokratiet har i sin Tid haft en god Støtte i Ønsket om snarlig at faa et fast Pengevæsen i det radikale Parti; det radikale Parti har jo, lige indtil det svingede i Fjor Efteraar, været det, der holdt paa Pari.

Jeg skal ikke her komme ind paa nogen nærmere Diskussion desangaaende, men beklager, at en Diskussion herom bliver ført nu, for at det senere i partipolitisk Henseende kan benyttes ude omkring: vi vasker vore Hænder, vi har intet Ansvar for denne Deflationskrise. Nej, Socialdemokrater, Radikale, Venstre og Konservative kan ganske roligt samlet tage Ansvaret for den Deflationskrise, vi for Øjeblikket staar i.

Men jeg beklager lige saa meget, som at der er optaget en Diskussion om Valutaen, at der er optaget en Diskussion om Told, for det vedkommer i og for sig ikke det Forslag, der her er til Behandling. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel fremførte overfor den foreslaaede Formueafgift det Argument: Hvor kunde Statsministeren foreslaa det, han maatte jo vide, at de borgerlige Partier maatte gaa imod noget saadant? Maa jeg ikke deroverfor sige til det konservative Parti: Regeringen kunde ikke vide, at de borgerlige Partier vilde gaa imod et Forslag om at tage en lille Del af den Gevinst, visse Mennesker havde haft ved Deflationen, og give til dem, der havde lidt under den, men det konservative Parti kunde vide, at ingen andre Partier vilde støtte dets Toldpolitik, hvorfor spilder de saa Tiden her i Tinget med at snakke om den? Det kan kun være for at drive partipolitisk Agitation, for det er, som Statsministeren nævnte, ikke et Spørgsmaal, der vedrører de 50 000 arbejdsløse, det vedrører kun, som Statsministeren sagde, 600 Skotøjsarbejdere og 1 600, eller hvor meget det var, Tekstilarbejdere. Nej, det skulde frem som Partipolitik, man kunde ikke se bort fra Partipolitikken, og derfor skulde Toldspørgsmaalet indføres her.

Maa jeg blot i Anledning af Toldudtalelserne sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, der tvivlede om, at jeg talte paa